

Հիսուս Քրիստոսի Հայտնությունը - Երեքերորդ թիվ

Բացահայտելով մարգարեական հիմքերը. Հայտնության և ճշմարտության ուղու ուսումնասիրություն

Jeff Pippenger

2023-08-21

«Այսպիսով, դաշտը քննելով և ճշմարտության թանկագին գոհարների համար փորելով՝ զանազանվում են ծածկված գանձերը: Անսպասելիորեն մենք գտնում ենք թանկարժեք հանքաքար, որը պետք է հավաքվի և փայփայվի: Եվ որոնումը պետք է շարունակվի: Մինչ այժմ գտնված գանձի շատ մեծ մասը գտնվել է մակերեսին մոտ և հեշտությամբ է ձեռք բերվել: Երբ որոնումը պատշաճ կերպով է կատարվում, ամեն ջանք գործադրվում է՝ պահպանելու մաքուր հասկացողություն և սիրտ: Երբ միտքը բաց է պահվում և մշտապես քննում է հայտնության դաշտը, մենք պիտի գտնենք ճշմարտության հարուստ հանքաշերտեր:»

«Հին ճշմարտությունները պիտի հայտնվեն նոր կողմերով, և պիտի երևան ճշմարտություններ, որոնք որոնման մեջ անտեսվել էին: Հզոր ճշմարտություններն թաղված են եղել մոլորության սովետության տակ, սակայն ջանադիր որոնողը պիտի գտնի դրանք: Երբ նա գտնում և բացում է ճշմարտության թանկագին գոհարների գանձարանը, դա գողություն չէ, որովհետև բոլոր նրանք, ովքեր գնահատում են այս գոհարները, կարող են տիրանալ դրանց, և ապա նրանք ևս ունենում են մի գանձարան՝ ուրիշների առջև բացելու համար: Նա, ով բաշխում է, իրեն չի զրկում գանձից, որովհետև, երբ քննում է այն, որպեսզի այնպիսի կերպով ներկայացնի, որ գրավի ուրիշներին, գտնում է նոր գանձեր....»

«Նրանք, ովքեր ժողովրդի առաջ կանգնում են որպես ճշմարտության ուսուցիչներ, պետք է զբաղվեն մեծ թեմաներով: Նրանք չպետք է թանկագին ժամանակը վատնեն աննշան նյութերի մասին խոսելով: Թող նրանք ուսումնասիրեն Խոսքը և քարոզեն Խոսքը: Թող Խոսքը նրանց ձեռքում լինի որպես սուր, երկսայրի սուր: Թող այն վկայի անցյալի ճշմարտությունների մասին և ցույց տա, թե ինչ պիտի լինի ապագայում:»

«Ավելի մեծ լույս պիտի սփռվի մարգարեության բոլոր վեհ ճշմարտությունների վրա, և դրանք պիտի երևան թարմությամբ ու փայլով, որովհետև Արդարության Արևի պայծառ ճառագայթները պիտի լուսավորեն ամբողջը»: Manuscript Releases, հ. 1, էջ 37-40:

Ես հավատում եմ, որ այժմ, նախորդ հոդվածներով, բավականաչափ մարգարեական պատկերացումներ եմ տեղադրել իրենց տեղում, որպեսզի լավ հենման կետ ունենանք, երբ սկսենք ընթանալ Հայտնության գրքով: Եթե այս հոդվածները կարդում եք առցանց, հուսով եմ՝ հասկանում եք, որ դրանք դասավորված են ըստ ամսաթվի՝ հաջորդական կարգով: Ես հասկանում եմ, որ հոդվածներին հետևողներից կան այնպիսիք, որոնք

ծանոթ են այն ամենի մեծ մասին, ինչ ես փոխանցում եմ, և նրանցից հայցում եմ իմ ներողությունը ամբողջ այդ կրկնության համար: Ես փորձել եմ մեր քննարկած ճշմարտությունների համար բերել բավարար աստվածաշնչյան հիմնավորում, որպեսզի նա, ով նոր է այն սկզբունքներին, որոնք կիրառում է Future for America-ը, հասկանա և շարունակի ներգրավված մնալ, թեև կարող է գուրկ լինել այս հասկացությունների այն ծանոթությունից, որն արդեն շատերս ունենք:

Հայտնության գրքում բացված են որոշ չափազանց հզոր ճշմարտություններ, որոնք մինչև վերջերս ես երբեք չէի ճանաչել: Ես կարող էի պարզապես այդ ճշմարտությունները հրապարակայնորեն ներկայացնել՝ նախ չփորձելով մարգարեական հաստատման մի հիմք կառուցել, նախքան դրանք կկիսեի, սակայն այդ ճշմարտություններն այնքան նոր են և այնքան լուրջ, որ ես պատրաստ չեմ եղել դրանք ներկայացնել առանց որևէ հիմքի, որի վրա կարելի լինի դնել այդ ճշմարտությունները, որոնք, իմ համոզմամբ, ներկայացված են որպես Հայտնության ապակնքումը, որ տեղի է ունենում փորձության ժամանակաշրջանի փակվելուց անմիջապես առաջ:

Եվ նա ինձ ասաց. «Մի՛ կնքիր այս գրքի մարգարեության խոսքերը, որովհետև ժամանակը մոտ է: Անհրաժեշտություն անողը թող դեռ անհրաժեշտություն անի, և պիղծը թող դեռ պղծվի, և արդարը թող դեռ արդարություն գործի, և սուրբը թող դեռ սրբանա»: Հայտնություն 22:10, 11.

Հիսուս ճշմարտությունը ուսուցանելու վերաբերյալ մի սկզբունք առաջադրեց, որը, իմ համոզմամբ, այստեղ կիրառելի է: Այդ սկզբունքը տեղադրված է Սուրբ Հոգու գործի նույնացման շրջանակում:

Եվ երբ՝ Նա գա, կյանդիմանի աշխարհին մեղքի, արդարության և դատաստանի մասին. մեղքի՝ որովհետև Ինձ չեն հավատում. արդարության՝ որովհետև Ես գնում եմ Իմ Հոր մոտ, և այլևս Ինձ չեք տեսնի. դատաստանի՝ որովհետև այս աշխարհի իշխանը դատապարտված է: Դեռ շատ բաներ ունեմ ձեզ ասելու, բայց այժմ չեք կարող դրանք կրել: Բայց երբ Նա գա՝ ճշմարտության Հոգին, ձեզ կառաջնորդի դեպի ամենայն ճշմարտություն. որովհետև Ինքն Իրենից չի խոսելու, այլ ինչ որ լսի, այն կխոսի, և ձեզ կպատմի գալու բաները: Նա Ինձ պիտի փառավորի, որովհետև Իմից պիտի առնի և ձեզ պիտի հայտնի: Հովհաննես 16:8–16:

Երբ Քրիստոսն ասաց. «Դեռ շատ բաներ ունիմ ձեզի ըսելու, բայց հիմա չեք կրնար անոնք տանել», սա հաստատում է իմ համոզումը, որ այժմ իսկապես շատ բան կա հաղորդելու, բայց նախ անհրաժեշտ է ունենալ մի տրամաբանական նախադրույթ, որի վրա պիտի կառուցվեն այդ ճշմարտությունները: Այս ասվածով հանդերձ, նախորդ համարները ցույց են տալիս, որ երբեք հրեշտակների լուրերը ներկայացված են Սուրբ Հոգու կողմից «աշխարհը մեղքի, արդարության և դատաստանի համար» հանդիմանելով: Այդ երբեք լուրերը վերջին նախազգուշացման լուրն են, ուստի Սուրբ Հոգու գործը նույնացնող այս հատվածը կարևոր վկայություն է, որովհետև շեշտում է, որ լուրը հասկացվում է աստիճանաբար, և այն հասկացվում է միայն նրանց կողմից, ովքեր ունեն Սուրբ Հոգու յուղը: Հովհաննեսը, Հայտնության գրքում, ներկայացնում է հենց այդ ճշմարտությունը, երբ նշում է, որ աշխարհի վերջում ինքը շաբաթապահ

Յոթներորդ օրվա աղվենտիստ է:

Տիրոջ օրը Հոգու մեջ էի, և իմ հետևից լսեցի բարձրաձայն մի ձայն, ինչպես փողի ձայն: Հայտնություն 1:10.

Աշխարհի վերջում գտնվող Յոթներորդ օրվա աղվենտիստները, որոնք կհասկանան Հայտնության մեջ բացված պատգամը, այդպես կանեն, որովհետև «Հոգու մեջ» են: Այն առակի համատեքստում, որի մասին մեզ ասվել է, թե այն «պատկերում է աղվենտիստ ժողովրդի փորձառությունը», Հովհաննեսը իմաստուն կույս է, որովհետև ունի Հոգու յուրը: Նա ներկայացնում է աշխարհի վերջում գտնվող իմաստուն կույսերին, որոնք իրենց «ետևից» հզոր ձայն են լսում: Նրա «ետևից եկող ձայնը» Ալֆան և Օմեգան է, ինչպես նույնացվում է հենց հաջորդ համարում, և այդ ձայնը նրան հայտնում է, որ վերադառնա հին շավիղներին և ընթանա դրանցով:

Այսպես է ասում Տերը. Կանգնեցե՛ք ճանապարհների վրա և տեսե՛ք, և հարցրե՛ք հին շավիղների մասին, թե ո՛րն է բարի ճանապարհը, և գնացե՛ք նրանով, և հանգիստ պիտի գտնեք ձեր հոգիների համար: Բայց նրանք ասացին. «Մենք չենք գնա նրանով»: Երեմիա 6:16.

Երեմիայի նշած «հանգիստը» Սուրբ Հոգու հեղումն է վերջին անձրևի ժամանակ: Հաջորդ համարում Երեմիան ներկայացնում է երկրորդ պատկերավոր օրինակը այն անմիտ կույսերի, որոնք հրաժարվում են վերադառնալ աղվենտիզմի հիմքերին (հին շավիղներին) և քայլել դրանցով:

Նաև ձեզ վրա պահապաններ կարգեցի՝ ասելով. «Լսեցե՛ք փողի ձայնը»: Բայց նրանք ասացին. «Չենք լսի»: Երեմիա 6:17.

Երբ Հովհաննեսը լսում է իր հետևից հնչող այն ձայնը, որը նրան ուղղում է դեպի հին շավիղները կամ աղվենտիզմի հիմքերը, այն ձայնը, որ նա լսում է, շեփորի նման է: Այդ ձայնը փոխանցվում է այն «պահապանների» միջոցով, որոնց Աստված կարգեց աղվենտիզմի վրա: Հայր Միլլերը այն պահապանն էր, որ փչեց նախազգուշացման շեփորը աղվենտիզմի սկզբում՝ առաջին հրեշտակի պատգամի հռչակման ժամանակ, որը հայտարարում էր դատաստանի բացվելը: Սակայն Հովհաննեսը մասնավորապես ներկայացնում է նրանց, ովքեր հռչակում են երրորդ հրեշտակի պատգամը՝ հայտարարելով դատաստանի փակվելը: Նա ներկայացնում է նրանց, ովքեր վերադառնում են այն հիմքերին, որ Աստված հաստատեց Միլլերի աշխատանքի միջոցով:

Մենք տարիների ընթացքում բազմիցս ցույց ենք տվել (և դա կարելի է գտնել Ամբակումի աղյուսակներում), որ առաջին հրեշտակի պատգամի «վախեցե՛ք Աստծուց» խոսքը մեղքի վերաբերյալ համոզելու համար է, և որ երկրորդ հրեշտակի պատգամի մեջ է արդարությունը դրսևորվում, իսկ երրորդը նույնացնում է դատաստանը: Սրանք երեք հրեշտակների երեք քայլերն են, և նաև Սուրբ Հոգու աշխատանքի երեք քայլերը: Այդ երեք քայլերը ներկայացված են նաև այն երեք եբրայական տառերով, որոնք կազմում են եբրայերեն այն բառը, որ թարգմանվում է որպես «ճշմարտություն»:

Հովհաննես տասնվեցից վերցված հատվածում Հիսուսը խոսում է Սուրբ Հոգու աշխատանքի մասին, որը Աստծու ժողովրդին առաջնորդում է դեպի «ամեն ճշմարտություն», միաժամանակ նրանց ցույց տալով նաև «գալիք բաները»: Սակայն Հիսուսն ասում է, որ Ինքն ունի «դեռ շատ բաներ ձեզ ասելու, բայց այժմ չեք կարող տանել»:

Հուսով եմ, որ դուք ըմբռնել եք «ճշմարտություն» թարգմանված եբրայական բառի նշանակության առնվազն մի մասը: Քանզի մենք նոր ենք սկսել այդ խորհրդանիշը կիրառել մեր ուսումնասիրության մեջ: Հայտնության առաջին գլխի առաջին երեք համարներում նույնացվում է Աստծո և մարդու միջև հաղորդակցության գործընթացը: Այն նույնացվում է նույնիսկ նախքան Հայտնությունը կբացահայտի Աստվածության եռամիասն բնույթը: Այն երկրորդ վկայություն է գտնում Հայտնության վերջին համարներում, և այդպիսով, «տող առ տող» սկզբունքի կիրառության հիման վրա, ավելի մեծ լույս է բերում:

Այնուհետև, երբ ավելացնում ենք Ծննդոց 1:1–2:3-ը, գտնում ենք երրորդ վկայությունը և մեկ այլ մարգարեական գիծ, որը պիտի դրվի Հայտնության սկզբի և ավարտի մեջ եղած նախորդ երկու գծերի վրա:

Այնուհետև մենք ավելացնում ենք Հին Կտակարանում եղած վերջին խոստումը, որը նույնականացնում է գալիք Եդիային, և ունենում ենք չորս մարգարեական գիծ:

Այնուհետև մենք ավելացնում ենք Նոր Կտակարանի առաջին գլուխը, և ունենում ենք հինգ գիծ, որոնք պետք է միավորենք, որպեսզի ստանանք Աստվածաշնչում գտնվող վերջնական պատգամը՝ Ալֆայի և Օմեգայի սկզբունքը բոլոր գծերի վրա կիրառելիս: Եթե մենք ավարտին հասցնենք այն հինգ գծերը, որոնք արդեն իսկ ճանաչել ենք՝ այդ հինգ գծերի վրա համընդհանուր կերպով կիրառելով այդ սկզբունքը, ապա պետք է ակնկալենք տեսնել, որ Մատթեոսի վերջը և Հովհաննեսի վերջը վկայում են նույն տեղեկության մասին, ինչ նաև մեր կողմից դիտարկվող բոլոր հինգ «առաջինի և վերջինի» մարգարեական գծերը:

Բացվածքի ենթարկվող լուրը հաստատված է Հայտնության գրքում, ուստի այն մյուս գծերի համար հենման կետն է՝ համաձայն այն բանի, որ Քույր Ուայթը մեզ տեղեկացնում է, թե «Աստվածաշնչի բոլոր գրքերը հանդիպում և ավարտվում են Հայտնության մեջ»: Հայտնության գրքի առաջին երեք համարների լուրը նշում է այն ընթացքը, որ Աստված գործածում է Իր խոսքը Հովհաննեսին փոխանցելու համար, որպեսզի նա այն գրի առնի և ուղարկի եկեղեցիներին: Նոր Կտակարանի առաջին գիրքը, ինչպես արդեն նշվեց, ներկայացնում է Հիսուս Քրիստոսի ծագումնաբանությունը, և այն սկսվում է մի շատ տեղեկատվական կետով:

Հիսուս Քրիստոսի՝ Դավթի որդու, Աբրահամի որդու ծագումնաբանության գիրքը:
Մատթեոս 1:1:

Հիսուսն ավարտեց Իր անմիջական փոխգործակցությունը վիճաբանող հրեաների հետ՝ լռեցնելով նրանց «Դավթի որդու» թեմայով, մի թեմա, որ հրեաները կարող էին

հասկանալ միայն այն դեպքում, եթե հասկանային սկզբի և վերջի աստվածաշնչյան սկզբունքը: Նրանք չհասկացան, և աղվենտիստների մեծամասնությունն էլ չի հասկանում: Ամեն ոք, ով ցանկանում է վիճել պատմության կրկնվելու սկզբունքի դեմ, ցույց է տալիս, որ չի հասկանում, թե հին Իսրայելն օրինակավորում է ժամանակակից Իսրայելին, և այդ սկզբունքին հավատալ չցանկանալը նույն այն չկամությունն է, որ հին Իսրայելի վերջում կար՝ հասկանալու նույն սկզբունքը: Հիսուսն այդ սկզբունքը ներկայացրեց հրեաներին ուղղված Իր վերջին հանելուկում՝ նրանց մատնացույց անելով այն հանելուկը, թե ինչպես կարող էր Դավթի Տերը միաժամանակ լինել նաև Դավթի որդին:

Հովհաննեսի առաջին գլուխը ցույց է տալիս, որ սկզբում Բանը Աստծու մոտ էր, և Բանը Աստված է, և Բանն ստեղծեց ամեն ինչ: Սա, անշուշտ, համընկնում է այն մյուս տողերի հետ, որոնց մենք անդրադառնում ենք: Եվ եթե ապա դիտարկենք Հովհաննեսի Ավետարանի վերջին խոսքերը, ապա տեսնում ենք, որ Պետրոսը, Հիսուսից լսելով, թե ինչպես պիտի մեռներ, Հիսուսին հարցնում է, թե ինչ պիտի պատահի Հովհաննես առաքյալին:

Պետրոսը, տեսնելով նրան, ասաց Հիսուսին. «Տե՛ր, իսկ սա ի՞նչ պիտի անի»: Հիսուսն ասաց նրան. «Եթե կամենամ, որ նա մնա մինչև Ես գամ, քեզ ի՞նչ. դո՛ւ Ինձ հետևիր»: Այն ժամանակ այս խոսքը տարածվեց եղբայրների մեջ, թե այն աշակերտը չի մեռնի. սակայն Հիսուս նրան չասաց, թե՛ չի մեռնի, այլ՝ «Եթե կամենամ, որ նա մնա մինչև Ես գամ, քեզ ի՞նչ»: Սա այն աշակերտն է, որ վկայում է այս բաների մասին և գրեց այս բաները. և մենք գիտենք, որ նրա վկայությունը ճշմարիտ է: Բայց նաև շատ ուրիշ բաներ կան, որ Հիսուսն արեց, որոնք, եթե մեկ առ մեկ գրվեին, կարծում եմ, թե նույնիսկ աշխարհն ինքը չէր կարող պարունակել այն գրքերը, որ պիտի գրվեին: Ամեն: Հովհաննես 21:21-25.

Պետրոսը ցանկանում էր իմանալ, թե Հովհաննեսն ինչպես պիտի մեռնի, կամ առհասարակ՝ արդյոք Հովհաննեսը պիտի մեռնի: Պատասխանը հատվածում կրկնվում է երկու անգամ, երբ Հիսուսն այն ասաց, ապա Հովհաննեսը վերահաստատեց. «Եթե կամենամ, որ նա [Հովհաննեսը] մնա մինչև Ես գամ, քեզ ի՞նչ»: Հովհաննեսը իսկապես ապրեց մինչև Հիսուսի Երկրորդ Գալուստը:

Դուք կարող եք տեսնել կամ լսել այդ «ճշմարտությունը» միայն այն դեպքում, եթե հավատում եք պատմության կրկնությանը, և նաև՝ որ այն պատմությունը, որը պիտի կրկնվի, կրկնվում է աշխարհի վախճանին: Աշխարհի վախճանն այն վայրն է, ուր Հովհաննեսը գտնվում էր, երբ գրում էր Հայտնության գիրքը: Հովհաննեսի ավետարանի վերջին գիրքը համահունչ է սկզբի և վերջի մյուս գծերին, որովհետև այն Հովհաննեսին դնում է այն իրադարձությունների պատմության մեջ, որոնք տանում են դեպի Երկրորդ գալուստը, որտեղ նա՝ ներկայացնելով նրանց, ովքեր հոչակում են վերջին նախազգուշացման պատգամը, այդ պատգամն ուղարկում է եկեղեցիներին:

«Վաղ քրիստոնյաների օրերում Քրիստոս եկավ երկրորդ անգամ: Նրա առաջին գալուստը Բեթղեհեմում էր, երբ Նա եկավ որպես մանուկ: Նրա երկրորդ գալուստը Պատմոս կղզում էր, երբ Նա Իրեն փառքով հայտնեց Հովհաննես Հայտնիչին, որը

«ընկավ Նրա ոտքերի մոտ՝ մեռածի պես», երբ տեսավ Նրան: Սակայն Քրիստոս զորացրեց նրան, որպեսզի դիմանա այդ տեսիլքին, և ապա նրան տվեց պատգամ՝ գրի առնելու Ասիայի եկեղեցիներին, որոնց անունները նկարագրական են ամեն եկեղեցու բնութագրերի համար»:

«Այն լույսը, որ Քրիստոսը հայտնեց Իր ծառային՝ մարգարեին, մեզ համար է: Նրա հայտնության մեջ տրված են երեք հրեշտակների լուրերը, և այն հրեշտակի նկարագրությունը, որ մեծ զորությամբ պիտի իջնեք երկնքից՝ իր փառքով լուսավորելով երկիրը: Դրա մեջ կան զգուշացումներ այն ամբարշտության դեմ, որ պիտի գոյություն ունենար վերջին օրերում, և գազանի դրոշմի դեմ: Մենք պետք է ոչ միայն կարդանք և հասկանանք այս լուրը, այլև առանց երկիմաստ հնչյունի այն հռչակենք աշխարհին: Հովհաննեսին հայտնված այս բաները ներկայացնելով՝ մենք կկարողանանք շարժել ժողովրդին»: Manuscript Releases, volume 19, 41.

Հովհաննեսի Ավետարանի վերջաբանը հաղորդակցության ընթացքը նույնացնում է Հայտնության առաջին երեք համարներում ներկայացվածի հետ՝ Հովհաննեսին մարգարեաբար տեղադրելով Երկրորդ Գալստյան պատմության մեջ: Այսպիսով, Հիսուսի առաջին «երկրորդ գալուստը» (Պատմոս) գործածվում է Նրա վերջին «երկրորդ գալուստը» պատկերավորելու համար: Սա կատարելապես համընկնում է մյուս այն գծերի հետ, որ մենք քննարկում ենք, որովհետև այն ներկայացնում է Հովհաննեսին աշխարհի վախճանին՝ Պատմոսում, որտեղ նա ստանում է Հիսուս Քրիստոսի Հայտնությունը: Իսկ ի՞նչ կարելի է ասել Մատթեոսի գրքի վերջաբանի մասին:

Այն ժամանակ տասնմեկ աշակերտները գնացին Գալիլեա՝ այն լեռը, ուր Հիսուսն իրենց նշանակել էր: Եվ երբ նրան տեսան, երկրպագեցին նրան, բայց ոմանք կասկածեցին: Եվ Հիսուս մոտեցավ ու խոսեց նրանց հետ՝ ասելով. «Ամեն իշխանություն տրված է ինձ երկնքում և երկրի վրա: Ուրեմն գնացե՛ք, աշակերտ դարձրե՛ք բոլոր ազգերին՝ նրանց մկրտելով Հոր և Որդու և Սուրբ Հոգու անունով, ուսուցանելով նրանց պահել այն ամենը, ինչ որ ես պատվիրեցի ձեզ. և ասե՛ք ես ձեզ հետ եմ բոլոր օրերում՝ մինչև աշխարհի վախճանը»: Ամեն: Մատթեոս 28:16–20.

Տվյալ հատվածում ամբողջ իշխանությունը տրված է Հիսուսին, և սա, անշուշտ, Նրա արարիչ զորությունն է: Այնուհետև Նա պատվիրան է տալիս մկրտել Հոր, Որդու և նաև Սուրբ Հոգու անունով, որ շարժվում էր ջրերի վրա Ծննդոց առաջին գլխում, և Աստծո աթոռի առաջ եղող յոթ հոգիների անունով: Այս հատվածը ցույց է տալիս, որ քրիստոնյաները պետք է ճանաչեն երկնային երրորդության երեք անձերին որպես երեք առանձնահատուկ էություններ: Մատթեոսի ավարտը հավելում է տողերին, ինչպես անում են մյուս վեցը:

«Քրիստոսը մկրտությունը դարձրել է Իր հոգևոր արքայության մուտքի նշանը: Նա դա հաստատել է որպես դրական պայման, որին պետք է ենթարկվեն բոլոր նրանք, ովքեր ցանկանում են ճանաչվել որպես Հոր, Որդու և Սուրբ Հոգու իշխանության ներքո գտնվողներ: Նախքան մարդը կգտնի տունը եկեղեցում, նախքան Աստծո հոգևոր արքայության շեմը կանցնի, նա պետք է ընդունի աստվածային անվան դրոշմը՝ «Տեր մեր արդարութիւն»: Երեմիա 23:6:»

«Մկրտությունը աշխարհի նկատմամբ ամենայն լրջությամբ կատարվող ուրացումն է: Նրանք, ովքեր մկրտվում են Հոր, Որդու և Սուրբ Հոգու եռակի անունով, իրենց քրիստոնեական կյանքի հենց մուտքի պահին հրապարակավ հայտարարում են, որ հրաժարվել են Սատանայի ծառայությունից և դարձել են թագավորական ընտանիքի անդամներ՝ երկնավոր Թագավորի որդիներ ու դուստրեր: Նրանք հնազանդվել են այս պատվերին. «Նրանց միջից դուրս եկեք և զատվեցե՛ք, ... և անմաքուր բանի մի՛ դիպչեք»: Եվ նրանց համար կատարվում է այս խոստումը. «Ես կընդունեմ ձեզ, և ձեզ համար Հայր կլինեմ, և դուք Ինձ համար որդիներ ու դուստրեր պիտի լինեք, ասում է Ամենակալ Տերը»: Բ Կորնթացիս 6:17, 18»

«Երբ քրիստոնյաները ենթարկվում են մկրտության հանդիսավոր արարողությանը, Նա արձանագրում է այն ուխտը, որ նրանք տալիս են՝ Նրան հավատարիմ լինելու համար: Այս ուխտը նրանց հավատարմության երդումն է: Նրանք մկրտվում են Հոր և Որդու և Սուրբ Հոգու անունով: Այսպիսով նրանք միավորվում են երկնքի երեք մեծ գորությունների հետ: Նրանք իրենց պարտավորվեցնում են ուրանալ աշխարհը և պահել Աստծո արքայության օրենքները: Այսուհետև նրանք պետք է ընթանան կյանքի նորոգությամբ: Այլևս նրանք չպետք է հետևեն մարդկանց ավանդություններին: Այլևս նրանք չպետք է դիմեն անազնիվ մեթոդների: Նրանք պետք է հնազանդվեն երկնքի արքայության կանոնադրություններին: Նրանք պետք է փնտրեն Աստծո պատիվը: Եթե նրանք հավատարիմ լինեն իրենց ուխտին, նրանց կշնորհվի շնորհ և գորություն, որոնք նրանց ընդունակ կդարձնեն կատարել ամեն արդարություն: «Բայց նրանց, ովքեր ընդունեցին Նրան, իշխանություն տվեց Աստծո որդիներ լինելու, այսինքն՝ նրանց, որ հավատում են Նրա անվանը»: Ավետարանչություն, 307:»

Հիսուսը Իր Խոսքի մեջ վերջը պատկերում է սկզբով, որովհետև Ինքն է Խոսքը, և Ինքն է Ալֆան և Օմեգան:

Այս յոթ գծերը միասին բերելով՝ կազմվում է Աստծո և մարդու միջև հաղորդակցության գործընթացի մի շատ մանրամասն պատկեր, մինչդեռ բազմաթիվ այլ վճռորոշ և կարևոր ճշմարտություններ ներկայացվում և հաստատվում են մյուս «գծերի» վկաների կողմից: Մարգարեության յոթ «գծեր», որոնք ներկայացնում են Ալֆան և Օմեգան: Բայց ի՞նչ ասել Մաղաքիայի գրքի մասին:

Մաղաքիայի գիրքը սաստիկ հանդիմանություն է Ադվենտիզմի մեջ գտնվող անհավատարիմ քահանաների դեմ: Այն սկսվում է աշխարհի վախճանին Ադվենտիզմի մեջ երկրպագուների երկու դասերի նույնականացմամբ:

Տիրոջ խոսքի բեռը Իսրայելի համար՝ Մաղաքիայի միջոցով: «Ես ձեզ սիրել եմ», ասում է Տերը: Բայց դուք ասում եք. «Ինչո՞վ ես մեզ սիրել»: «Չէ՞ որ Եսավը Հակոբի եղբայրն էր,— ասում է Տերը,— սակայն Ես Հակոբին սիրեցի»: Մաղաքիա 1:1, 2.

Մաղաքիան մեզ ավելի ևս տեղեկացնում է, որ աշխարհի վախճանին երկրպագուների երկու դասերը քահանաների երկու դասեր են:

Եվ այժմ, ո՛վ քահանաներ, այս պատվիրանը ձեզ համար է: Եթե չլսեք, և եթե սրտի վրա չդնեք՝ փառք տալու իմ անվանը, ասում է Ջորաջ Տերը, ես իսկապես անեծք կուղարկեմ ձեզ վրա և կանիծեմ ձեր օրհնությունները. այո՛, արդեն իսկ անիծել եմ դրանք, որովհետև սրտի վրա չեք դնում: Մաղաքիա 2:1, 2.

Մաղաքիայի գրքի սկիզբը, երկու դասի քահանաների միջոցով, խորհրդանշում է Լառդիկեայի և Փիլադելփիայի պատգամը: Քահանաներին հրամայված է «լսել»: Հովհաննեսը ներկայացնում է այն քահանաներին, որոնք իսկապես լսում են, իսկ քահանան ներկայացնում է Աստծո ուխտի ընտրյալ ժողովրդին: Նրանք արդեն իսկ անիծված են և կրկին պիտի անիծվեն, եթե «չլսեն», և եթե «չդնեն այն իրենց սրտին» կամ «չկամենան դնել»:

Դուք ևս, որպես կենդանի քարեր, կառուցվում եք որպես հոգևոր տուն, սուրբ քահանայություն, որպեսզի մատուցեք հոգևոր զոհեր, ընդունելի Աստծուն՝ Հիսուս Քրիստոսի միջոցով: Ուստի նաև Գրքում պարունակված է. «Ահա, Միոնում դնում եմ գլխավոր անկյունաքար՝ ընտիր, պատվական. և ով հավատում է նրան, չի ամաչի»: Արդ, ձեզ համար, որ հավատում եք, նա պատվական է. իսկ անհնազանդների համար՝ այն քարը, որ շինարարները մերժեցին, նա՛ է դարձել անկյան գլուխը, և՛ գայթակղության քար ու սայթաքեցնող վեմ նրանց համար, ովքեր խոսքի վրա սայթաքում են՝ անհնազանդ լինելով, ինչի համար էլ նշանակված էին: Բայց դուք ընտրյալ սերունդ եք, թագավորական քահանայություն, սուրբ ազգ, սեփականության ժողովուրդ, որպեսզի հռչակեք նրա փառավորությունները, որ ձեզ խավարից կանչեց իր զարմանահրաշ լույսի մեջ. դուք, որ երբեմն ժողովուրդ չէիք, բայց այժմ Աստծու ժողովուրդն եք. որ ողորմություն չէիք գտել, բայց այժմ ողորմություն գտաք: Ա Պետրոս 2:5–10:

Քահանաները Աստծո ընտրյալ ժողովուրդն են, որոնք փորձվում են տաճարի հիմքում գտնվող «անկյունաքարով»: Անկյունաքարն այն քարն է, որով հավասարեցվում են հիմքի մնացած բոլոր քարերը, և միաժամանակ այն քարն է, որ կրում է ամբողջ տաճարի ծանրությունը: Միլլերի անկյունաքարը՝ Ղևտական քսանվեցերորդ գլխի «յոթ ժամանակներն» էին: Անկյունաքարը, կամ այն քարը, որ շինարարները մերժեցին, տաճարի կառուցման մասին ճշմարիտ պատմություն է, որը շատ որոշակիորեն նկարագրված է Մարգարեության Հոգու գրություններում: Առաջին մերժված քարի վերաբերյալ մի հանգամանք այն է, որ մերժվելուց հետո այն մի կողմ դրվեց, և այդ պահից սկսած տաճարի շինարարները կանոնավորապես սայթաքում էին անկյունաքարի վրա, որը մի կողմ էր դրված նրանց աշխատանքային տարածքի ներսում: Այն գայթակղության քար էր:

Մաղաքիայի գրքում Աստված հայտնում է ամբարիշտ քահանաներին, որոնք նաև հայտնի են որպես հիմար Լառդիկեական կույսեր, որ Ինքը պատրաստվում է և արդեն իսկ «անիծել» է նրանց: Նա անիծում է նրանց, որովհետև նրանք չեն ուզում «լսել» և Եղիայի պատգամը «դնել» իրենց սրտերի վրա: Եղիայի պատգամը հայրերի սրտերը դարձնում է դեպի որդիները, և որդիների սրտերը՝ դեպի հայրերը: Նրանց սրտերի դարձը ներկայացնում է հայրերի և որդիների մասին Եղիայի պատգամը լսելը, որն

առաջինի և վերջինի սկզբունքն է: Առաջինի և վերջինի պատգամը լսելը բավական չէ, այն պետք է դրվի սրտի վրա: Ընդունել Եղիայի պատգամը նշանակում է այն դնել քո սրտի վրա: Եթե մի քահանա չի ուզում լսել այդ սկզբունքը, նա անիծյալ կլինի:

Նրանք անեծքը իրենց վրա բերեցին, երբ 1863 թվականին սկսեցին մերժելու գործընթացը հենց այն առաջին հիմնարար ճշմարտության, որ Միլլերը բացահայտել էր, և մինչ օրս ոչինչ չեն արել, բացի այդ մերժումը շարունակելուց: Սակայն թեև առաջադիմական անեծքը սկսվեց 1863 թվականին (քանզի նրանք արդեն անիծված են), այն անեծքը, որ ապառնի ժամանակով է ներկայացված, տեղի է ունենում, երբ Կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ նրանք դուրս են թքվում Տիրոջ բերանից: Մաղաքիայի գրքի սկիզբը պատկերում է վերջը, որովհետև վերջը ներկայացնում է վերջին նախազգուշացումը, որ տրվում է իմաստուն և հիմար քահանաներին: Մաղաքիայում իմաստուններն ու հիմարները ներկայացված են որպես Եսավ և Հակոբ: Ավագ եղբայրը ներկայացնում է ուխտը՝ առաջնեկ լինելու ծննդյան իրավունքի միջոցով, ի հակադրություն կրտսեր եղբոր: Ավագը լինելով առաջինը, իսկ կրտսերը՝ վերջինը:

Մաղաքիայի մեջ թե՛ Եսավը, թե՛ Հակոբը Լաոդիկեական աղվենտիստներ են, սակայն վերջինս ի վերջո լսեց Տիրոջ «ձայնը», ապաշխարեց, և նրա անունը փոխվեց՝ դառնալով Իսրայել: Ավագը՝ առաջինը, չլսեց: Հակոբը լսեց Տիրոջ ձայնը այն գիշերը, երբ երազ տեսավ և տեսավ հրեշտակների, որոնք սանդուղքով բարձրանում և իջնում էին՝ ներկայացնելով Քրիստոսին: Հակոբը ներկայացնում է աշխարհի վախճանին ապրող Լաոդիկեական աղվենտիստներին, որոնք Լաոդիկեցիներից դարձի են գալիս դեպի Փիլադելփեցիներ, երբ նրանք վերապրում են Հայտնության առաջին գլխի առաջին երեք համարների փորձառությունը, ինչպես պատկերված է Հովհաննեսի միջոցով և Հակոբի՝ բարձրացող ու իջնող հրեշտակների սանդուղքի երազով: Այդ փորձառությունը նշանավորում է Հակոբի՝ Իսրայելի՝ Փիլադելփեցու վերափոխման սկիզբը: Հակոբի դարձի պատմության ավարտն այն ժամանակ է, երբ նա Փենուելում գոտեմարտում է Քրիստոսի հետ: Այսպիսով, Հակոբի առաջնեկության պատմությունը սկսվում է Հայտնության առաջին գլխի առաջին երեք համարներում, երբ տեղի է ունենում վերջին նախազգուշացման պատգամի կնիքի բացվելը, և ավարտվում է յոթ վերջին պատուհասների ժամանակ՝ նեղության ժամանակաշրջանում:

Բոլոր չորս շարքերի սկիզբներն ու ավարտները, «տող առ տող», վկայություն են տալիս Հիսուս Քրիստոսի Հայտնության պատգամի մասին: Հարցն այն է, թե արդյոք անմիտ քահանաները կլսե՞ն, թե՞ չեն լսի:

Երանի՛ նրան, ով կարդում է, և նրանց, որ լսում են այս մարգարեության խոսքերը և պահում են այնտեղ գրվածները, որովհետև ժամանակը մոտ է: Հայտնություն 1:3.

Իմաստուն քահանաները, որ լսում են, թե Հոգին ինչ է ասում եկեղեցիներին, լսում են Եղիայի պատգամը: Միլլերը Եղիան էր, և ոմանք լսեցին, իսկ ուրիշները մերժեցին:

«Հազարավորներ առաջնորդվեցին ընդունելու այն ճշմարտությունը, որ քարոզում էր Վիլյամ Միլլերը, և Աստծո ծառաներ վեր հառնեցին Եղիայի հոգով և զորությամբ՝ հռչակելու այդ պատգամը: Ինչպես Հովհաննեսը՝ Հիսուսի նախակարապետը,

այնպես էլ նրանք, ովքեր քարոզում էին այս հանդիսավոր պատգամը, զգում էին, որ պարտավոր են կացինը դնել ծառի արմատին և մարդկանց կոչ անել ապաշխարությանը վայել պտուղներ բերելու: Նրանց վկայությունը միտված էր արթնացնելու և զորեղ կերպով ազդելու եկեղեցիների վրա ու ի հայտ բերելու նրանց իսկական բնավորությունը: Եվ երբ հնչեց ապագա բարկությունից փախչելու հանդիսավոր նախազգուշացումը, եկեղեցիների հետ միացած շատերը ընդունեցին բժշկարար պատգամը. նրանք տեսան իրենց ետսահումները և ապաշխարության դառն արցունքներով ու հոգու խոր տազնապով խոնարհվեցին Աստծո առաջ: Եվ երբ Աստծո Հոգին հանգչեց նրանց վրա, նրանք օգնեցին հնչեցնելու այս աղաղակը. «Վախեցե՛ք Աստծուց և փա՛ռք տվե՛ք Նրան, որովհետև Նրա դատաստանի ժամը հասել է»: Վաղ Գրություններ, 233:»

Միլլերը նախատիպավորված էր թե՛ Եղիայի, թե՛ Հովհաննես Մկրտչի միջոցով, որովհետև Հովհաննես Մկրտիչը պատրաստեց ճանապարհը Քրիստոսի առաջին գալստյան համար, իսկ Միլլերը պատրաստեց ճանապարհը, որպեսզի Քրիստոսը 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին գար երկնային սրբարանի Ամենասուրբ Տեղը: Մաղաքիան ուղղակիորեն նույնացնում է Հովհաննեսի և Միլլերի գործը:

Ահա, ես ուղարկում եմ իմ պատգամաբերին, և նա ճանապարհ պիտի պատրաստի իմ առաջ. և Տերը, որին դուք փնտրում եք, հանկարծ պիտի գա իր տաճարը, ուխտի պատգամաբերը, որով դուք հրճվում եք. ահա, նա պիտի գա, ասում է Զորաց Տերը: Բայց ո՞վ պիտի դիմանա նրա գալստյան օրվան, և ո՞վ պիտի կանգնի, երբ նա հայտնվի. որովհետև նա նման է հալեցնողի կրակին և լվացարարների օճառին: Եվ նա պիտի նստի որպես արծաթը հալեցնող և մաքրող, և պիտի մաքրի Ղևիի որդիներին ու պիտի զտի նրանց ոսկու և արծաթի պես, որպեսզի նրանք Տիրոջը արդարությամբ ընծա մատուցեն: Այն ժամանակ Հուդայի և Երուսաղեմի ընծան հաճելի պիտի լինի Տիրոջը, ինչպես հին օրերում և ինչպես նախկին տարիներին: Եվ ես պիտի մոտենամ ձեզ դատաստանի համար, և պիտի լինեմ շտապ վկա՝ կախարդների դեմ, շնացողների դեմ, սուտ երդվյալների դեմ, նրանց դեմ, որ վարձկանին ճնշում են նրա վարձքի մեջ, նաև այրուն, որբին, և նրանց դեմ, որ պանդուխտին զրկում են իր իրավունքից ու ինձնից չեն վախենում,— ասում է Զորաց Տերը: Որովհետև ես եմ Տերը, և ես չեմ փոխվում. ուստի դուք, ո՞վ Հակոբի որդիներ, չեք բնաջնջվել: Մաղաքիա 3:1–6.

Իր պատմության համար որպես «պահակ», Միլլերի գործը ներկայացնում էր տաճարի հիմքերի բարձրացումը: Նրա սկզբնական գործը պետք է պատկերեր մի գործ, որը ներկայացնում է տաճարի ավարտումը: Այդ վերջնական գործը պահանջում է մեկ այլ պահակ, որ փողին տա հստակ հնչյուն: Միլլերը և առաջին հրեշտակի լուրը հայտարարեցին դատաստանի բացվելը, իսկ այն պահակը, որին Միլլերը նախատիպավորում է Ադվենտիզմի վերջում, կհայտարարի դատաստանի փակվելը:

Մաղաքիայի գրքում Տերը խոստանում է դատաստան բերել «կախարդների, շնացողների, սուտ երդվյալների, վարձկանի վարձի մեջ նրան նեղացնողների, այրիների և որբերի, և օտարականին իր իրավունքից շեղացնողների դեմ, և նրանց դեմ, որ Ինձ չեն վախենում»: Այստեղ մատնանշվողները նրանք են, ովքեր «չեն վախենում»

«Զորաց Տիրոջից»: Ուիլյամ Միլլերը առաջին հրեշտակի պատգամաբերն է, որը մարդկանց կոչ է անում «վախենալ Աստծուց»: Հիմքերի մերժելը նշանակում է մերժել Աստծո երկյուղը:

Ահա, գալիս է այն օրը, որ պիտի բորբոքվի հնոցի պես. և բոլոր հպարտները, այո՛, և բոլոր նրանք, որ անօրենություն են գործում, պիտի լինեն եղեգնակ. և եկող օրը պիտի այրի նրանց, ասում է Զորաց Տերը, այնպես որ նրանցից չի թողնի ո՛չ արմատ, ո՛չ ճյուղ: Բայց ձեզ համար, որ երկյուղում եք իմ անունից, արդարության Արեգակը պիտի ծագի՝ բժշկություն իր թներում. և դուք պիտի ելնեք ու աճեք ախոռի հորթերի պես: Եվ դուք պիտի տրորեք ամբարիշտներին, որովհետև նրանք պիտի լինեն մոխիր ձեր ոտքերի ներբանների տակ այն օրը, երբ ես այս պիտի անեմ, ասում է Զորաց Տերը: Հիշեցե՛ք Մովսեսի՝ իմ ծառայի օրենքը, որ նրան պատվիրեցի Քորեբում ամբողջ Իսրայելի համար՝ կանոններով և դատաստաններով: Ահա, ես ձեզ պիտի ուղարկեմ Եդիս մարգարեին՝ նախքան Տիրոջ մեծ և ահեղ օրվա գալը: Եվ նա պիտի դարձնի հայրերի սիրտը դեպի որդիները, և որդիների սիրտը՝ դեպի իրենց հայրերը, որպեսզի ես չգամ և երկիրը անեծքով չհարվածեմ: Մաղաքիա 4:1-6:

- Աստվածաշնչի սկիզբը (Ծննդոց) և Աստվածաշնչի վերջը (Հայտնություն):
- Հին Կտակարանի սկիզբը (Ծննդոց) և Հին Կտակարանի վերջը (Մաղաքիա):
- Նոր Կտակարանի սկիզբը (Մատթեոս) և Նոր Կտակարանի վերջը (նույնպես՝ Հայտնություն):
- Հովհաննեսի վկայության սկիզբը (Հովհաննեսի Ավետարանը) և Հովհաննեսի վկայության վերջը (կրկին՝ Հայտնություն):
- Մաղաքիայի սկիզբը և Մաղաքիայի ավարտը:
- Մատթեոսի Ավետարանի սկիզբը և Մատթեոսի Ավետարանի ավարտը:
- Հովհաննեսի Ավետարանի սկիզբը և Հովհաննեսի Ավետարանի ավարտը:
- Չորս Ավետարանների սկիզբը և չորս Ավետարանների վերջը:

Երբ հեռացնում ենք այն մարգարեական սկիզբները կամ ավարտները, որոնց հղում է արվում մեկից ավելի անգամ, ստացվում են ութ մարգարեական գծեր, որոնք պետք է համադրվեն և դրվեն Հայտնության առաջին երեք համարների վրա: Իսկ ի՞նչ կարելի է ասել Ծննդոցի ավարտի մասին:

Ծննդոց գրքի հիսուներորդ գլուխն ավարտվում է Հովսեփի մահով:

Այսպես Հովսեփը մեռավ՝ լինելով հարյուր տասը տարեկան. և նրան զմոսեցին, և նա Եգիպտոսում դագաղի մեջ դրվեց: Ծննդոց 50:26.

Քառասունութերորդ գլուխը նշում է Հակոբի մահը: Այն, որ քառասունութերորդ գլխում առաջինը ներկայացվում է Հակոբի մահը, իսկ հիսուներորդ գլխի եզրափակիչ համարներում՝ Հովսեփի մահը, Ալֆայի և Օմեգայի կնիքն է դնում Ծննդոց գրքի վերջին երեք գլուխների վրա՝ որպես Ծննդոց գրքի ավարտ:

Այդ երկու մահերը գործածվում են որպես Եգիպտոսում Իսրայելի գերության սկզբի և ավարտի խորհրդանիշներ: Սկզբում Հակոբի մարմինը հետ է տարվում, որպեսզի թաղվի իր հայրերի հետ, իսկ երբ Մովսեսը դուրս է գալիս Եգիպտոսից, նա Հովսեփի մարմինը բերում է, որպեսզի այն թաղվի իր հայրերի գերեզմանատանը:

Եվ Մովսեսն իր հետ վերցրեց Հովսեփի ոսկորները, որովհետև նա Իսրայելի որդիներին խստիվ երդվեցրել էր՝ ասելով. «Աստված անպատճառ պիտի այցելի ձեզ, և դուք իմ ոսկորներն այստեղից ձեզ հետ պիտի վեր հանեք»: Ելք 13:19:

Ծննդոց գրքի ավարտը վերջին երեք գլուխներն են: Քառասունութերորդ գլխում Հակոբը (Իսրայելը) իր տասներկու որդիների վրա օրհնություններ է հռչակում, որոնք ուղղակիորեն նույնացվում են որպես մարգարեություններ այն բանի մասին, թե ինչ է պատահում այդ տասներկու ցեղերին քննիչ դատաստանի «վերջին օրերում»:

Եվ Հակոբը կանչեց իր որդիներին ու ասաց. «Հավաքվեցե՛ք, որպեսզի ձեզ ասեմ այն, ինչ ձեզ պիտի պատահի վերջին օրերում: Հավաքվեցե՛ք և լսեցե՛ք, ո՞վ Հակոբի որդիներ, և ականջ դրե՛ք Իսրայելին՝ ձեր հորը»: Ծննդոց 49:1, 2.

Քննչական դատաստանի «վերջին օրերում» Տերը խոստանում է հավաքել Իր տասներկու որդիներին, որոնք Հայտնության գրքում ներկայացված են որպես հարյուր քառասունչորս հազարը: Սրանք են նրանք, որոնց Հովհաննեսը ներկայացնում է Հայտնության գրքում: Նրանք հավաքվում են Հակոբից եկող մի կանչով՝ իրենց սկզբնական պատմությունից եկող մի կանչով, որի մասին նրանց ասվում է «լսել» և «ականջ դնել» նրան: Վերջին օրերում նրանք, ովքեր նախապատկերացված են Հակոբի որդիներով, «լսում են» մի լուր և «ականջ են դնում», կամ, ինչպես Հովհաննեսն է ասում, «պահում» են այն բաները, որ այնտեղ գրված են: Սա հորից դեպի որդիներ ուղղված կանչ է. դա Եդիայի պատգամն է: Կանչվածները կոչվում են «Հակոբի որդի[ներ]», և նաև պետք է «ականջ դնեն Իսրայելին»՝ իրենց հորը:

Մադաքիայի մեջ Եսավն ու Հակոբը ներկայացնում են իմաստուն և հիմար կույսերին: Կոչը գալիս է նրանց հոր՝ Հակոբի, և նրանց հոր՝ Իսրայելի կողմից՝ ցույց տալով, որ երբ վերջին կոչն է տրվում, բոլորը լատդիկեական աղվենտիստներ են, և ընտրությունը դրվում է նրանց իսկ ձեռքում՝ լինելու Հակոբի՝ խաբեբայի որդի, թե Իսրայելի՝ հաղթողի որդի: Այն, ինչ նրանց հնարավորություն է տալիս ընտրություն կատարել, հաղորդագրության ներսում եղած ստեղծարար գործությունն է: Եթե հաղորդագրությունը կարդացվի, լսվի և պահվի, ապա նույն այն ստեղծարար գործությամբ, որ ամեն ինչ գոյության բերեց, նրանք կփոխվեն՝ դառնալով Իսրայելի որդի: Լսելուց հրաժարվել նշանակում է պահպանել Հակոբի՝ խաբեբայի փորձառությունը:

Հակոբի կողմից հնչեցված հավաքման կանչը, որը նաև Հայտնության մեջ բացված պատգամի հավաքման կոչն է, կարևոր խորհրդանիշ է, որ պետք է հասկանալ: Ղևտական քսանվեցերորդ գլխի «յոթ ժամանակները» սովորեցնում են, որ հավաքում չկա, եթե դրանից առաջ ցրում չի եղել: Հարյուր քառասունչորս հազարը նրանք են, ովքեր կանչից առաջ նախապես ցրված էին: Այս ճշմարտությունը Աստվածաշնչում բազմիցս է նշվում:

Լսեցե՛ք Տիրոջ խոսքը, ո՛վ ազգեր, և հռչակեցե՛ք այն հեռավոր կղզիներում ու
ասացե՛ք. «Նա, ով ցրեց Իսրայելին, պիտի հավաքի նրան և պիտի պահի նրան,
ինչպես հովիվն է պահում իր հոտը»: Երեմիա 31:10.

Ուխտը, որ նորոգվում է հարյուր քառասունչորս հազարների հետ, ներառում է այն
խոստումը, որ Աստված Իր օրենքը կգրի մեր սրտերի վրա: Սակայն նրանք, որոնց
համար Տերն իրականացնում է այս արարիչ գործը, նախապես ցրված են եղել:

Եվ Տիրոջ խոսքը դարձյալ եկավ ինձ՝ ասելով. «Մարդո՛ւ որդի, քո եղբայրները, քո
խսկ եղբայրները, քո ազգականության մարդիկը և ամբողջ Իսրայելի տունը՝
ամբողջությամբ, նրանք են, որոնց Երուսաղեմի բնակիչներն ասել են. “Հեռացե՛ք
Տիրոջից. այս երկիրը մեզ է տրված իբրև տիրապետություն”: Ուստի ասա՛. “Այսպես
է ասում Տեր Աստվածը. թեև Ես նրանց հեռու եմ գցել հեթանոսների մեջ, և թեև Ես
նրանց ցրել եմ երկրներում, այնուամենայնիվ Ես նրանց համար մի փոքր սրբարան
պիտի լինեմ այն երկրներում, ուր նրանք պիտի գնան”: Ուստի ասա՛. “Այսպես է
ասում Տեր Աստվածը. Ես ձեզ կհավաքեմ ժողովուրդների միջից և ձեզ կմիավորեմ
այն երկրներից, ուր ցրված եք եղել, և ձեզ կտամ Իսրայելի երկիրը: Եվ նրանք պիտի
գան այնտեղ և այնտեղից պիտի վերացնեն նրա բոլոր գարշելի բաները և նրա բոլոր
պիղծությունները: Եվ Ես նրանց մեկ սիրտ պիտի տամ, և ձեր ներսում նոր հոգի
պիտի դնեմ. և նրանց մարմնից պիտի հանեմ քարե սիրտը և նրանց մարմնեղեն
սիրտ պիտի տամ, — Եզեկիել 11:14–19:

Հարյուր քառասունչորս հազարի հավաքման մասին՝ «ցրման» հետ առնչությամբ, դեռ
ավելին պետք է ասվի, սակայն նախ անհրաժեշտ է մեկտեղել Ալֆայի և Օմեգայի կնիքի
քննությունը մեր դիտարկած այս ինը հղումներում:

Ծննդոցի վերջին երեք գլուխներում ներկայացված են երկու դասեր: Մի դաս՝
ապստամբների, և մի դաս՝ իմաստունների: Երկու դասերն էլ լսում են մի ձայն, որ
ասում է. «Մա՛ է ճանապարհը, գնացե՛ք սրանով», սակայն մի դասը հրաժարվեց ականջ
դնել փողի ձայնին և քայլել հին շավիղներով: Ծննդոց քառասունութից մինչև հիսուն
գլուխներում ապստամբների դասը ներկայացված է տասներեքերորդ ցեղով:

Հին Իսրայելի սկզբում կային տասներեք ցեղեր, և ժամանակակից Իսրայելի սկզբում
կային տասներեք աշակերտներ: Այն մեկ աշակերտը, որ առանձնացվում է մյուս
տասներկու աշակերտներից (ինչպես Եփրեմը առանձնացվում էր մյուս ցեղերից),
երկուսն էլ ապստամբության խորհրդանիշներ են: Քույր Ուայթը Հուդային
ուղղակիորեն անվանում է անմիտ կույս:

«Ցորենի մեջ եղել են և միշտ էլ կլինեն որոմներ, իմաստուն կույսերի հետ՝ հիմար
կույսեր, իրենց ճրագների հետ անոթների մեջ յուղ չունեցողներ: Երկրի վրա
Քրիստոսի հիմնած եկեղեցում եղել է ազահ մի Հուդա, և եկեղեցու պատմության
ամեն մի շրջանում կլինեն Հուդաներ»: Signs of the Times, October 23, 1879.

Հուդա Իսկարիովտացին մի անմիտ կույս էր. նա որոմ էր, և եթե անմիտ կույս էր, ապա
նաև լառողիկեցի:

«Հիմար կույսերով ներկայացված Եկեղեցու վիճակը նաև հիշատակվում է որպես Լաոդիկեական վիճակ»: Review and Herald, August 19, 1890.

Հովսեփի երկու որդիներն էլ օրհնություն ստացան Հակոբից «Ծննդոց» գրքի քառասունութերորդ գլխում, և այդ պահից սկսած նրանք կոչվում են «կես ցեղեր»: Թեև կես ցեղեր էին, այնուամենայնիվ ցեղեր էին: Հուդա Իսկարիովտացին փոխարինվեց Մատաթիայով, որպեսզի լրացվի այն տասներկուերորդ տեղը, որ նախկինում զբաղեցնում էր Հուդա Իսկարիովտացին: Հուդան աշակերտ էր, և այս իմաստով՝ հին Իսրայելի վերջում կային տասներեք աշակերտներ, ինչպես որ սկզբում կային տասներեք ցեղեր:

Հովսեփի որդի Եփրեմը (տասներեքերորդ ցեղը) դարձավ ապստամբության խորհրդանիշը, երբ հյուսիսային տասը ցեղերը համախմբվեցին Հերոֆոլամի աջակցությամբ և թագավորությունը բաժանեցին հյուսիսային տասը ցեղերի և հարավային երկու ցեղերի: Ինչո՞ւ եմ ես Հովսեփի որդի Եփրեմին, այլ ոչ թե նրա եղբայր Մանասսեին, նույնացնում որպես ապստամբության խորհրդանիշ: Եփրեմի հետ կապված ապստամբությունը սկսվում է քառասունութերորդ գլխում՝ նախքան Հակոբը կօրհնի իր տասներկու որդիներին: Քառասունութերորդ գլխում Հակոբը նախ օրհնում է Հովսեփի երկու որդիներին: Քանի որ Մանասսեն անդրանիկն էր, Հովսեփը սպասում է, որ իր որդիների առաջին օրհնությունը պիտի իջնի Մանասսեի վրա, և Հովսեփը ապստամբում է Հակոբի՝ Եփրեմին ընտրելու դեմ:

Եփրեմի՝ որպես Աստծո ընտրյալների ներկայացուցիչի, սկիզբը կրում է ապստամբության վկայություն, իսկ Եփրեմի վերջը Ղևտացոց քսանվեցերորդ գլխի «յոթ ժամանակների» սփռումն է՝ մ.թ.ա. 723 թվականից մինչև 1798 թվականը: Մ.թ.ա. 723 թվականին հյուսիսային տասը ցեղերը՝ Եփրեմի թագավորությունը (որ հայտնի էր նաև որպես Իսրայել), որպես աստվածաշնչյան մարգարեության թագավորություն, ստացավ մահացու վերք: Այդ մահացու վերքը սկիզբ դրեց ժամանակային մի մարգարեության, որն ավարտվեց 1798 թվականին, երբ պապական իշխանությունն ու նրա թագավորությունը ստացան մահացու վերք: 1798 թվականին պապական իշխանության մահացու վերքը նախատիպում է Բաբելոնի վերջին անկումը, երբ հյուսիսի թագավորը Դանիել տասնմեկերորդ գլխի քառասունհինգերորդ համարում «կհասնի իր վախճանին, և օգնող չի ունենա»: Վերջին օրերում Բաբելոնի ապստամբությունն ու անկումը նախատիպվել էին 1798 թվականին պապական իշխանության ապստամբությամբ և անկմամբ, որն էլ իր հերթին նախատիպվել էր մ.թ.ա. 723 թվականին Եփրեմի (Իսրայելի) թագավորության ապստամբությամբ և անկմամբ, որն էլ նախատիպվել էր Հովսեփի՝ իր հոր մարգարեական ներշնչմանը ընդդեմ ապստամբությամբ, ինչպես նշված է Ծննդոց գրքի վերջում:

Եփրայիմը, որի խորհրդանիշն է ապստամբությունը, իր սկիզբն առավ նրա հոր՝ Հովսեփի՝ իր հոր՝ Հակոբի դեմ ապստամբությունից: Վերջ ի վերջո դա առաջնորդում է հյուսիսային տասը ցեղերի ապստամբությանը, որը հանգեցնում է «ցրմանը», որ Ղևտականք քսանվեցում ներկայացված է որպես «յոթ ժամանակ»: Այն ժամանակահատվածը, որի ընթացքում հյուսիսային թագավորությունը ցրված էր,

բաժանվում է երկու շրջանների: Մեկը ավարտվում է 538 թվականին, հաջորդ շրջանը՝ 1798 թվականին, և բոլորը մատնանշում են այն պատգամը, որ բացկնքվում է հենց փորձաշրջանի փակվելուց առաջ՝ Հայտնության գրքում: Այդ պատգամը նույնականացնում է Բաբելոնի վերջնական անկումը: Եփրայիմի մարգարեական պատմության յուրաքանչյուր հանգրվանում ապստամբությունը նշանավորված է: Ինչպես նաև՝ տասներեքերորդ աշակերտի՝ Հուդա Իսկարիովտացու ապստամբությունը: Սրանք այն երկու վկաներից են, որոնք տասներեք թիվը նույնականացնում են որպես ապստամբության խորհրդանիշ: Սակայն այս սրբազան ճշմարտություններից ոչ մեկը չի կարող ճանաչվել, եթե մարդը կանգնած չէ ադվենտիզմի այն հիմքերի վրա, որոնք կառուցվել են այն առաջին ճշմարտության վրա, որ Միլլերը հայտնաբերեց, և այն առաջին ճշմարտության վրա, որ ադվենտիզմը մերժեց:

Ծննդոց գրքի ավարտը համահունչ է բոլոր այն մյուս գծերին, որոնք մենք քննում էինք: Ամփոփելով՝

Սկզբում Հայրը, Որդին և Սուրբ Հոգին կազմող երկնային երրորդությունը ականատես եղավ երկնքի և երկրի արարչագործությանը, որ իրականացվեց Որդու միջոցով, որը նաև Բանն է: Բանը դարձավ Հորից դեպի մարդկություն հաղորդակցության ուղին, և Բանն է միակ ճանապարհը, որով մարդկությունը կարող է հաղորդակցվել Հոր հետ: Հոր պատգամը Որդու միջոցով տրվեց Գաբրիել հրեշտակին, որը Լյուցիֆերի (լույս կրողի) փոխարեն կանգնեց Լյուցիֆերի՝ երկնքում տեղի ունեցած ապստամբությունից հետո: Գաբրիելը ստանում է լույսը, կամ պատգամը, և այն փոխանցում է մի մարգարեի, որը սուրբ արարած է՝ նշանակված Հորից պատգամը փոխանցելու ընկած արարածների ընտանիքին: Մարգարեին տրված պատգամը գրվում է, ապա փոխանցվում մարդկությանը: Հաղորդակցության ողջ ընթացքի յուրաքանչյուր փուլում պատգամը սուրբ է, և այդ պատճառով մարգարեները, որոնք ընկած մարդկային էակներ են, պետք է սուրբ լինեն: Այն պահին, երբ սուրբ պատգամը փոխանցվում է ընկած մարդկության ձեռքը, մարդկությունը հնարավորություն ունի սուրբ պատգամի հետ վարվելու չարագործված ձեռքերով: Այսպիսով, սուրբ պատգամի լույսն առաջ է բերում և՛ լույս, և՛ խավար: Երբ պատգամը ընդունվում է ընկած մարդու ընտանիքի անդամների կողմից, այն իր մեջ պարունակում է նույնական ստեղծագործական գործությունը, որով արարվեցին բոլոր բաները, և որն է այդ էակին արդարացնող գործությունը: Հաղորդակցության գործընթացի սկիզբը պատկերում է հաղորդակցության գործընթացի վախճանը: Հետևաբար, եթե պատգամը լսվում, կարդացվում և պահվում է, այդ պատգամը վերաստեղծում է ընկած մարդկությանը Որդու պատկերին համապատասխան:

Երանելի է նա, որ կարդում է, և նրանք, որ լսում են այս մարգարեության խոսքերը և պահում են այն, ինչ գրված է այնտեղ, որովհետև ժամանակը մոտ է: Հայտնություն 1:3.

Հովհաննեսը պատկերում է քննչական դատաստանի «վերջին օրերում» ընկած մարդկությանը, որոնք իրենց ետևում մի ձայն են լսում և շրջվում են՝ ընդունելու այն

պատգամը, որ առաջնորդում է դեպի անցյալը: Նրանք, ովքեր ընդունում են այդ պատգամը և այն դարձնում են ոչ թե իրենց կյանքի մի մասը, այլ բացառապես իրենց կյանքը, հենց այնտեղ և այնժամ արդարացվում են: Արդարացվել նշանակում է սուրբ դարձվել: Երբ նրանք, ովքեր կարդում և լսում են Հորից ուղարկված պատգամը, ընդունում են այդ պատգամը և սուրբ են դառնում, այդ լինում է պատգամի ներսում եղող արարչագործ գործության միջոցով: Արարչագործ այդ գործությունն է կատարում մարդկանց արդարացնելու գործը, երբ մարդիկ հավատում են, ինչպես Աբրահամը հավատաց: Պատգամը նրանց հրահանգում է շրջվել և լսել ետևից հնչող ձայնը, որը տանում է դեպի հին շավիղները, որոնք հիմնարար ճշմարտություններն են: Պատգամը նրանց առաջնորդում է դեպի ամենայն ճշմարտություն, և երբ նրանք քայլում են հին շավիղներով, նրանք քայլում են արդարացվածների ճանապարհով:

Բայց արդարների ճանապարհը նման է շողացող լույսի, որ ավելի ու ավելի է պայծառանում մինչև կատարյալ օրը: Անօրենների ճանապարհը խավարի պես է. նրանք չգիտեն, թե ինչից են սայթաքում: Որոշա՛կ իմ, ուշադրություն դարձրու իմ խոսքերին, ականջ դիր իմ ասածներին: Թող դրանք չհեռանան քո աչքերից, պահիր դրանք քո սրտի խորքում: Որովհետև դրանք կյանք են նրանց համար, ովքեր գտնում են դրանք, և առողջություն՝ նրանց ամբողջ մարմնի համար: Ամենայն զգուշությամբ պահպանիր քո սիրտը, որովհետև նրանից են կյանքի ելքերը: Հեռացրու քեզնից խոտորյալ բերանը, և պիղծ շուրթերը հեռու դիր քեզանից: Թող քո աչքերը ուղիղ նայեն, և քո կոպերը՝ շիտակ՝ քո առջև: Կշռադատի՛ր քո ոտքերի ճանապարհը, և թող քո բոլոր ուղիները հաստատուն լինեն: Մի՛ շեղվիր աջ, ոչ էլ ձախ. հեռացրու քո ոտքը չարից: Առակաց 4:18–27:

Այն արդարացվածները, որ ընթանում են հաղորդված պատգամով, քայլում են այն ճանապարհով, որը ներկայացնում է մշտապես աճող լույս, սակայն հենց այդ լույսն էլ համեմատաբար առավել խավար է դարձնում ամբարիշտների ճանապարհը: Լույսը բաժանվում է խավարից: Այն ստեղծագործական գործությունը, որ սկզբում հրամայեց, որ լույս լինի, մարդկության վրա վախճանում գործում է նույն ազդեցությունը, ինչ լույսը գործեց սկզբում: Այն խումբը, որ հրաժարվում է լսել հետևից հնչող ձայնը և, հետևաբար, ընտրում է քայլել խավարեցված ճանապարհով, «գայթակղվում» է Նրա Խոսքի վրա, որովհետև նրանք գայթակղվում են հիմքի քարի՝ հին փորձված քարի վրա: Այդ ձայնը Ալֆան և Օմեգան է, և երբ արդարացվածները լսում են այդ խոսքերը և իրենց սրտերը խոնարհեցնում այդ խոսքերի առջև, նրանք այդ խոսքերը պահում են իրենց սրտերի մեջտեղում, որովհետև Ալֆան և Օմեգան նրանց սրտերը դարձնում է դեպի հայրերը, (անցյալը), իսկ հայրերի սրտերը մատնանշում են վախճանը:

Արդարի ճանապարհը ուղղություն է. Դու, Ով ամենաուղիղն ես, կշռադատում ես արդարի շավիղը: Այո՛, Քո դատաստանների ճանապարհում, ո՛վ Տեր, մենք սպասել ենք Քեզ. մեր հոգու փափագը Քո անվանն է և Քո հիշատակին: Իմ հոգով գիշերը ցանկացա Քեզ. այո՛, իմ ներսում եղող իմ հոգով վաղ առավոտյան պիտի որոնեմ Քեզ, որովհետև երբ Քո դատաստանները երկրի վրա են, աշխարհի բնակիչները արդարություն պիտի սովորեն: Եսայիա 26:7–9.

Աստված կշռում է, կամ դատում է, նրանց, ովքեր քայլում են արդարների ճանապարհով, և Նա դա անում է «վերջին օրերում», երբ Նրա դատաստանները երկրի վրա են: Արդարներն այն մարդիկ են, ովքեր սպասել են Տիրոջը՝ տասը կույսերի առակում ուշանալու ժամանակի կատարման մեջ: Աճող գիտության ճանապարհով քայլողների փափագը Աստծո անվան՝ Նրա բնավորության, ավելի ու ավելի մեծ ըմբռնումն է: Նրանք, ովքեր սպասել են իրենց Տիրոջը, հենց նրանք են, որ հոչակում են վերջին նախագգուշացման պատգամը, որովհետև նրանք են, որ հոչակում են Կեսգիշերյան Աղաղակը, որը, իհարկե, Հայտնություն տասնութի առաջին՝ ներքին պատգամն է, որին հաջորդում է երկրորդ՝ արտաքին պատգամը:

Եվ այս բաներից հետո տեսա մի ուրիշ հրեշտակի, որ երկնքից իջնում էր՝ մեծ իշխանություն ունենալով, և երկիրը լուսավորվեց նրա փառքով: Եվ նա գորեղ ձայնով բարձրաձայն աղաղակեց՝ ասելով. «Ընկավ, ընկավ մեծն Բաբելոնը, և դարձավ դների բնակարան, ամեն պիղծ հոգու ապաստան և ամեն անմաքուր ու գարշելի թռչնի վանդակ: Որովհետև բոլոր ազգերը խմել են նրա պոռնկության բարկության գինուց, և երկրի թագավորները նրա հետ պոռնկություն են գործել, և երկրի վաճառականները հարստացել են նրա վայելքների առատությունից»: Եվ լսեցի երկնքից մի ուրիշ ձայն, որ ասում էր. «Դո՛ւրս եկեք նրանից, իմ ժողովուրդ, որպեսզի չմասնակցեք նրա մեղքերին և որպեսզի նրա պատուհասներից չստանաք»: Հայտնություն 18:1-4.

Երբ Հայտնության տասնութերորդ գլխի հրեշտակը 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին իջավ, Յոթերորդ օրվա ադվենտիստական եկեղեցին մերժեց իր վերջին կոչը՝ վերադառնալու հին շավիղներին: Այն ժամանակից ի վեր այն դադարեց լինելու ճշմարիտ բողոքականության եղջյուրը Միացյալ Նահանգներում: Այդ պահին սկսվեց փորձության մի ընթացք՝ նրանց համար, ովքեր ընտրեցին ընդունել այդ հզոր ձայնի պատգամը և ուտել այն, ինչպես Հովհաննեսով էր նախապատկերված, երբ Հայտնության տասներորդ գլխի հրեշտակը իջավ ադվենտիզմի սկզբում՝ 1840 թվականի օգոստոսի 11-ին: Այնուհետև այն հոգևոր ազգը, որը ճշմարիտ բողոքականության թիկնոցը վերցրել էր, երբ առաջին հրեշտակի պատգամը մերժվեց, հետևեց ուրացող բողոքականության հետքերին ադվենտիզմի սկզբում:

Այնուհետև բողոքականության ճշմարիտ եղջյուրը տրվեց նրանց, ովքեր ընդունեցին այն պատգամը, որ փոքրիկ գրքում էր, որը հրեշտակի ձեռքում էր Հայտնություն տասներորդ գլխում: Ադվենտիզմի սկզբում՝ 1840-ից մինչև 1844 թվականները, եղած փորձության ընթացքը ներկայացնում է Ադվենտիզմի վերջում՝ 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ից մինչև Միացյալ Նահանգներում կիրականօրյա օրենքը, եղող փորձության ընթացքը: 1840-ից մինչև 1844 թվականների առաջին պատմության շրջանակներում, ինչպես նաև այն փորձության ընթացքի մեջ, որ սկսվեց 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին, նշանավորվում է տնտեսավարական մի անցում՝ հավատացյալների նախկին մարմնից, որը կրում էր բողոքականության թիկնոցը, դեպի հավատացյալների մի նոր մարմին, որը ստանձնում է ճշմարիտ բողոքականության թիկնոցը:

Ավելի կարևոր՝ արդարացվածների ճանապարհի մեր քննության համար այն է, որ այդ պատմության մեջ կա մի հիասթափություն, որը նշանավորում է հապաղման ժամանակի սկիզբը: Այդ ժամանակ հավատացյալները սպասում են իրենց Տիրոջը, և այն ավարտվում է Կեսգիշերյան աղաղակի պատգամի կնիքի բացմամբ: Աղվենտիզմի սկզբում այդ փորձության ընթացքն ավարտվեց, երբ Կեսգիշերյան աղաղակի պատգամը եզրափակվեց 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին: Վերջում փորձության ընթացքը եզրափակվում է նրանց համար, ովքեր ներկայացված են Հովհաննեսով, Միացյալ Նահանգներում կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ: Վերջում Կեսգիշերյան աղաղակի պատգամը պիտի եզրափակվի ճիշտ այնպես, ինչպես սկզբում, և աղվենտիզմի սկզբում Կեսգիշերյան աղաղակի պատգամը բացվեց փորձության ընթացքի ավարտից առաջ: Սկզբում եղած Կեսգիշերյան աղաղակի պատգամը այժմ բացվում է վերջում:

Արդարացված իմաստուն կույսերը ուխտի մեջ են մտնում Աստծու հետ այն ժամանակ, երբ ամբարիշտ հիմար կույսերը մահվան ուխտի մեջ են մտնում:

Ում Նա ասաց. «Սա է հանգիստը, որով դուք պիտի հանգիստ տաք հոգնածին, և սա է գովությունը»։ Բայց նրանք չկամենացին լսել։ Սակայն Տիրոջ խոսքը նրանց համար եղավ՝ պատվիրան պատվիրանի վրա, պատվիրան պատվիրանի վրա, տող տողի վրա, տող տողի վրա, այստեղ՝ մի քիչ, այնտեղ՝ մի քիչ, որպեսզի գնան և ընկնեն հետընթաց, և փշրվեն, և ծուղակն ընկնեն, և բռնվեն։ Ուստի լսեցե՛ք Տիրոջ խոսքը, ո՛վ ծաղրող մարդիկ, որ իշխում եք այս ժողովրդի վրա, որ Երուսաղեմում է։ Որովհետև դուք ասացիք. «Մենք ուխտ ենք կապել մահի հետ, և դժոխքի հետ համաձայնության մեջ ենք. երբ հեղեղող պատուհասը անցնի, այն մեզ չի հասնի, որովհետև սուտը մեր ապաստանն ենք դարձրել, և կեղծիքի տակ ենք թաքնվել»։ Ուստի այսպես է ասում Տեր Աստվածը. «Ահա Ես Միոնում հիմքի համար դնում եմ մի քար, փորձված քար, պատվական անկյունաքար, հաստատ հիմք. ով հավատա, չի շտապի»։ Եսայիա 28:12–16.

Արդարացվածները եկեղեցուն հասցնում են Կեսգիշերյան Աղաղակի սուրբ պատգամը, և ապա, երբ մարդկությանը կանչում են Բաբելոնից դուրս, հռչակում են երկրորդ ձայնի պատգամը:

«Այսպիսով, աշխարհի զգուշացման վերջին գործում եկեղեցիներին ուղղվում են երկու հստակ կոչեր: Երկրորդ հրեշտակի պատգամն է. «Ընկավ, ընկավ Բաբելոնը՝ այն մեծ քաղաքը, որովհետև նա բոլոր ազգերին խմեցրեց իր պոռնկության բարկության գինուց»: Եվ երրորդ հրեշտակի պատգամի հզոր աղաղակի մեջ երկնքից մի ձայն է լսվում, որ ասում է. «Դո՛ւրս եկեք նրանից, իմ ժողովուրդ, որպեսզի նրա մեղքերին մասնակից չլինեք, և որպեսզի նրա պատուհասներից չստանաք. որովհետև նրա մեղքերը մինչև երկինք հասան, և Աստված հիշեց նրա անօրինությունները»։» Review and Herald, December 6, 1892.

Նրանք, ովքեր դուրս են գալիս Բաբելոնից և միանում են նրանց, ովքեր քայլում են արդարների ճանապարհով, ընդունվում են հոտի մեջ մկրտության ջրով, որը ներկայացված է երկնային երրորդության անունով: Արդարացվածները՝ թե՛ նրանք,

ովքեր այժմ լսում են Հովհաննեսին Պատմոսում տրված պատգամը, և թե՛ նրանք, ովքեր դրանից հետո կանչվում են Բաբելոնից դուրս, բոլորը արդարացվում են Սուրբ Հոգին ընդունելով: Սուրբ Հոգու աստվածայնության և մարդու մարդկայնության այդ միավորումը իրականացվեց, ինչպես օրինակով ներկայացվեց, երբ Քրիստոսը Իր վրա առավ մարդկային բնությունը: Հարյուր քառասունչորս հազարը ներկայացված էին երկու վկաների վրա՝ Հակոբի տասներկու որդիների և տասներկու աշակերտների: Չարերը ներկայացված են տասներեքերորդ ցեղով և տասներեքերորդ աշակերտով: Երկու «տասներեքներն» էլ, երկու պատկերում էլ, կոչված էին Աստծուն քահանաներ լինելու, և նրանք, ովքեր մերժում են այդ կոչումը, ներկայացված են Եսավով, մինչդեռ նրա կրտսեր եղբայր Հակոբը ներկայացնում է նրանց, ովքեր ընդունում են կոչումը: Եսավն ու Հակոբը երկուսն էլ ներկայացնում են Լառդիկեան Յոթներորդ օրվա աղվենտիստներին աշխարհի վերջում: Մի խումբն ընդունում է մարգարեի գրվածքների միջոցով փոխանցված սուրբ պատգամը և փոխվում է Իսրայելի, մինչդեռ Եսավը պահպանում է իր անունը:

Անշուշտ, «Ալֆայի և Օմեգայի» այս ինը տողերում շատ ավելին կա, քան այսքանը, քանի որ սա պարզապես Աստծո Խոսքի մեջ եղած սկզբների և վախճանների համառոտ ամփոփումն էր:

Պատմության ինը գծեր, որոնք ներկայացնում են մարգարեական պատմություններ արարչագործությունից մինչև Երկրորդ Գալուստը: Սկիզբների և վախճանների այդ ինը մարգարեական գծերը բոլորն էլ անմիջականորեն կապված են Հայտնության գրքի առաջին գլխի առաջին երեք համարների հետ: Այդ երեք համարները վկայում են, որ Հիսուս Քրիստոսի Հայտնությունը, որը բացվում է հենց փորձության ժամանակաշրջանի փակվելուց առաջ, Աստծո արարչական գործության դրսևորումն է: Ի՞նչ այլ գործություն կարող էր կառուցել այսպիսի բարդ՝ փոխներթված վկայություն տարբեր վկաներից, որոնք իրենց վկայությունը տվել են Մովսեսի օրերից մինչև Հայտնիչ Հովհաննեսի ժամանակները:

Հանիր քո կոշիկները, որովհետև սա սուրբ հող է: